

**De Europeesche Kanarie.** — Naar aanleiding van Uw verzoek, gedaan in de Maart-uitgave 1927 van het tijdschrift „De Levende Natuur”, betreffende het signaleeren van de Zuid-Europeesche kanarie, wilde ik U een voorval melden, dat anders wellicht verzwegen was gebleven.

Door mij is heden gezien: Een kanarie: geel-groen; de vleugels donkerder geel-groen gestreept; vorkstaartje met smal zwart randje; kopje geel-licht-groen; snaveltje donker en kort, helder geel in de opvlucht.

Ik zag hem langs de straatweg Leiden—Den Haag, onder de els, in de nabijheid van het zwakzinnigengesticht „Endegeest”, waaromheen flinke bosschage ligt, zeer dicht bij de menschen, voor wie hij niet opvloog, wanneer ze rustig aan hem voorbijgingen.

Daar zich de mogelijkheid zou kunnen voordoen, dat het een ontsnapt kooi-kanarietje is, zal ik voortdurend in deze streek uitzien, of er zich ook een tweede ophoudt.

21 Maart 's morgens 8 uur. Heden weer gezien, druk in de weer onder dezelfde els; kopje iets donkerder groen dan ik meende, maar vorkstaartje duidelijker dan gisteren. Zat 50 cM. van de grasberm af, midden op het fietspad en liet fietsers en auto's tot op 25 cM. aan zich voorbijgaan.

Leiden, 20 Maart 1927.

S. M. K.

Het zou wel eens kunnen zijn, dat we hier met een sijsje te doen hebben, want dit beest is groen aan zijn kop, en loopt onder de lievelingsboom van de sijzen. 't Vorkstaartje hebben ze ook. Onze kanariejagers moeten zich zeer goed de sijs in 't hoofd prenten en dan pas oordeelen. Het blijft een aardig werk om onzen nieuweling op te sporen.

**Vogels in Den Haag.** — Dezen ganschen afgeloopen winter bevonden zich zeer veel keepen en goudhaantjes in het Haagsche Bosch. De keepen waren mijns inziens zelfs in grooter aantal aanwezig dan de vinken. Op 28 November 1926 nam ik op de vijver van het Haagache Bosch een ♂ smient waar, terwijl zich sedert 1 Maart een 6-tal smienten op de Boschvijver bevindt (4 ♂ en 2 ♀) mogelijk reeds eerder, want vanaf 18 Februari nam ik 2 smienten ♂ waar. Den 6en Maart was op diezelfde vijver een kuifeend, terwijl ik op 21 November 1926 2 kuifeenden op diezelfde plaats zag. Op den 15en Januari 1927, omstreeks 5 uur n.m. hoorde ik voor het eerst de merel zingen, in het licht van een straatlantaarn; is dit niet rijkelijk vroeg? (vorig jaar voor 't eerst 8 Februari). Op den morgen van 5 Maart 1927 hoorde ik in het Haagsche Bosch een specht (vermoedelijk kleine bonte) trommelen. Zooals u wellicht reeds van andere zijden vernomen zult hebben, verzamelen zich bij de Boschjes van Poot weder de duizenden spreeuwen (naar mijn schatting plm. 40.000) evenals vorig jaar.

Den Haag, 10 Maart 1927.

PH. ENTERS.

**Welkom, kleine!** — Wij ontvingen no. 1 van den eersten jaargang van het Tijdschrift „De Natuur in”, maandblad van de Natuurhistorische Vereeniging van Oud-leerlingen der Rijkswijkschool te Dragten. Eigenlijk zou ik die heele aflevering hier wel willen afdrukken. Er spreekt zoo'n frissche geest uit en goed vertrouwen, dat ik zou wenschen leerling te zijn aan die Rijkswijkschool. Het zijn maar vier blaadjes goedkoop drukwerk. Hier een paar staaltjes: „De Friesche meren, de Drentsche hei, de Twentsche heuvels, Gooische genoegens en Hollandsche duinen, wisten ons te vereenigen in heerlijke vreugde om het leven. Die vreugden willen we koesteren, voeden als het kan, om nog weer en steeds weer die wondere waarheid te beleven, dat niets is zooals het was en niets blijft, zooals het is. Geharnast met wat veel zwerven ons gaf, gestuwd door een groote liefde, gaan wij voort.” En dan: „Wij besloten verder geen propaganda voor onze vereeniging te maken. Liefhebbers moeten nu uit zichzelf komen. Ze zijn, dat spreekt, van harte welkom. Die niet geroerd wordt, blijve thuis. Wij zijn over het aantal leden hoogst voldaan.”

Ik heb deze Dragtenaren eens ontmoet op een van hun zwerftochten en weet dat zij geen ijdele woorden spreken. Het vervult mij met groote vreugde, dat het heerlijke Friesland onder zijn kinderen zulke warme natuurvrienden en vlijtige onderzoekers telt. Dat is een der waarborgen voor het behoud van het gewest. Ik hoop dit tijdschrift nog

menigmaal te plunderen en er getuigenis in te vinden van het schoon der Kliffen en der Meren, van de heiden en venen in den Oosthoek, van het Waddenstrand en de kleistreek, van de Oude venen, de Boornbergumer Petten, de Lippenhuizer heide, het Achterland van Bakkeveen en Appelscha en nog zoo menig Friesch oord, waar ik in den loop der jaren een vluchtig kijkje mocht nemen, maar die ik zoo gaarne nader zou willen leeren kennen. T.

**De Grauwe Klauwier op Schiermonnikoog.** — In eene laagvlakte, aan alle zijden door duinen omringd, wellicht een kwartier in omtrek, bevinden zich hier en daar elzen- en berkenboschjes. Aanvankelijk heeft de eigenaar slechts op enkele punten eenige rijen elzen en berken geplant, doch het zaad, door de vogels en den wind verspreid, is, dank zij de bodemvochtigheid, uitstekend opgekomen en zoo kan men vooral van laatstgenoemde boomsoort, overal de jonge planten, hier en daar in kleine groepjes bijeen, aantreffen. Als weide bezit dit terrein geen waarde en gemaaid wordt er haast niet, zoodat de plantjes zich vrijelijk kunnen ontwikkelen en den vogels derhalve op den duur uitstekende nest-gelegenheid wordt aangeboden.

Als in het voorjaar els en berk hunne blaadjes gaan ontplooien, met hun heerlijk frissche tinten, de duinen, 's winters zoo grauw, worden getooid met nieuw groen, de hemel blauw en de lucht mild wordt, dan heeft het wonder, dat we elke lente mogen aanschouwen, zich opnieuw in al zijn heerlijkheid geopenbaard. De grasmusch en het paapje, de fitis en het kneutje, om maar enkele soorten te noemen, zijn teruggekeerd en geven uiting aan hunne levenslust; de koekoek, even later komende, laat zijn geroep wijd en zijd weerklinken; binnenkort kiest hij, zooals op dit eiland regel is, weer het nest van den graspieper uit om er zijn ei in te leggen. Graag mag ik in Mei en Juni struik en boom, heg en veld afzoeken naar vogelnesten en zoo vond ik in de eerste week van Juni in een berk, ongeveer 2 M. boven den grond, een nest; nog net, ondanks het dichte gebladerte, zag ik een vogelkopje boven den rand uitsteken. Toen ik den boom even schudde, glipte hij er af. Ik dacht niet aan een klauwier, doch zoo vlug vloog de vogel niet weg, of ik kon nog net de bruine boogjes op de geelbruine borst zien. Een Klauwier! Nu is deze vogel volstrekt geen zeldzaamheid, doch voor zoover 't dit eiland betreft, wel: nog nooit had ik hier dezen wurger als broedvogel aangetroffen, 't was derhalve in elk geval eene aardige ontmoeting. Het nest was vrij groot, 't bestond uit verdord gras, een beetje mos, waar-tusschen een paar (fazante-) veertjes waren gewerkt en voorzien van een stevigen rand. Van de binnenbekleding was weinig werk gemaakt, 't bestond uitsluitend uit heel fijne, korte grashalmpjes. Er lagen 5 eitjes in. Buiten het boschje zag noch hoorde ik eerst den vogel, even later hoorde ik zijne alarmkreten. Om de omgeving van het nest zoo rustig mogelijk te houden, ging ik weg. Een paar dagen later kwam ik weer bij het nest, 't wijfje vloog er natuurlijk weer zoo vlug mogelijk af, toen ik er vlak onder stond. Even daarna hoorde ik weer de bekende geluiden en toen zag ik beide vogels in een berk zitten. Snel schoot het mannetje naar beneden, dadelijk daarna ging hij weer op denzelfden tak zitten, het wijfje voerende. Toen werden ze beiden heel onrustig, onophoudelijk klonk hun tak-tak en voortdurend met hun staart roeiend. Af en toe maken ze dezelfde knikkende beweging, die we o.a. ook bij het winterkoninkje opmerken. Het mannetje zat op den hoogsten tak en hoewel de lucht ietwat bewolkt was, stak hij scherp af tegen den voorjaarshemel. Van 't oog komt men niet veel te zien, daar de zwarte streep, die er doorheen loopt, de kleuren vrijwel ineen doet vloeien. Het mooiste aan het mannetje vind ik het prachtige bruin van den rug. Gezang, of iets dat daaraan deed denken, heb ik niet gehoord, wel een enkele maal een heel duidelijk tēw-tēw, wat sterk herinnert aan het bekende musschengeluid. De jongen waren pas uitgekomen, vandaar dat ze zoo onrustig waren. Wanneer men 't wijfje goed in den kijker heeft en dat gaat bij de Klauwieren zonder veel moeite, dan vallen al dadelijk de groote oogen op, die, zou ik zeggen, spreken van een groote mate van rust en vertrouwen; er ligt eene geheel andere uitdrukking in dan in die van roodborstje of merel, die hebben ook groote, schitterende oogen, doch altijd leest men daarin een zeker op zijn qui vive zijn. Ik dacht aanvankelijk, dat 't mannetje zich betrekkelijk weinig om de jongen bekommerde, doch toen ze eenmaal waren uitgevlogen en ik de onrustkreten van de ouden hoorde, moest ik wel van meening